

Ad illustrissimos Germaniae principes Augustæ congregatos, De conuitijs Eccij, epistola Huldr. Zuinglij.

<https://hdl.handle.net/1874/420771>

AD ILLUSTRIS

SIMOS GERMANIAE PRIN-

cipes Augustae congregatos, De conui-
tjjs Eccij, epistola Huldr.

Zuinglij.

Christus Matth. XI.

VENITE AD ME OMNES QUI

laboratis & onerati estis, & ego re-
ficiam uos.

TIGVRI APVD CHRISTOPHORVM

FROSCHOVER, ANNO

M. D. XXX.

1000-630

ILLVSTRISSI
MIS GERMANIAE PRINCIPIBUS,
in comitijs Augustanis congregatis,
Huldrychus Zuinglius,

Ratiam & pacem optat à Deo patre, & Iesu Christo filio eius redemptore nostro. Potuissim illu- strissimi Principes, quod ad me attinet, citra omnē dolorem Eccij maledicta præterire, cum quòd ser- uator noster isto nos eu- logio cōsolatur, ô beatos uos cum maledixerint uobis homines. Tum quòd sapientes uiri docent, contumeliam non esse nisi à recipiente, is enim si se imperuium animi contractione huiusmodi telis fecerit, non magis ea recipiet quàm saxum. Sed cum ille mendacijs, & pietatem euertere, & uetustissimam Tigurinorum urbem obruere, etiam impune fatagit, iam à pietate ipsa exciderem, si Allophylum istum tam superbè ueritati insultantem non funda & lapide petiero. Porrò cū ille iam indubie aut cre- puit, aut nexus est, si modo ex animo tantum con- uitiorum deprompsit, rumpi enim aut mente capi oportet

oportet tanto furore distentum ad tam immanem
contumeliarum eiaculationem, si uerò ex animo sic
debacchatus non est, ut nihil periculi ei immineat, à
tam inusitato maledictorum puerperio, iam utraq;
causa fatis magna est, ut ad illum nihil demus. Nam
si furit discerperet, non legeret epistolam, si nõ furit,
sed ex hypocrisi tam grandia detonat, non perpen-
deret suo more quæ dicimus, sed deprauaret sanè di-
cta insanis calumnijs. Hinc factum est, ut celsitudi-
nem uestram, isto misso, adpellem, nõ alia re fretus
quàm fiducia dexteritatis uestræ, qua spero adhuc
fore ut pro germana Germanorum uirtute & reli-
gione, aures fideliter sententiam aut causam suã ex-
ponentibus, non minus adcommogetis quàm ca-
lumniatoribus, quantumuis uel clamore obruant,
uel propius sese uobis insinuent. Res em̃ ut seipsis
forte non tam arduæ sunt, studijs tamen & conten-
tionibus huc magnitudinis creuerunt, ut ni uos con-
tentiosorũ studijs, & impenetrabiles & æquos iu-
dices, qui non pronuncient anteq; uniuersa causa
undiq; sit perspecta, exhibeatis, iam aliquid turbæ,
dissidia non parua, paruis tamen inicitjs nata, dare
poterint. Cum autem per omnia quæ Eccius in ra-
tione fidei nostræ, non iam carpit, sed instar silue-
stris apri uastat & calcat, si dijs placet, nihil eque Ro-
manenses offendat atq; duo ista, Quòd sacramen-
ta gratiam nec cõferant nec dispensent: &, quòd in
sacra coena Domini, Christi naturale corpus non

edatur. Immò non tantū Romanenses, sed eorum etiam quosdam qui ab Euangelio stare uidentur. lam operæ preciū uisum est de his pauca uelut præfidiolū submittere, ut si cui quid obscurius dictum esse uideatur dilucidius fiat. Faciam ergo id, opitulante Deo, hac lege, ut aduersarij furori nec responsurus nec calcar daturus sim, sed uestræ celsitudini, sententiam in hac re nostram clarius ac clarius probaturus, hoc modo.

In sacramentis, duo omnino consideranda sunt, Res & Sacramentum, siue signū rei: Res est id, cuius causa instituitur signum, quod Sacramentum uocamus. In circumcissione res est, esse de populo Dei: signum autem huius rei sacræ est, præputij incisio. In cœna agni, res est gratiarum actio pro liberatione Aegyptiacæ seruitutis. Signum autem huius sacræ rei, agnus assus cum reliquis quæ in ea actione fieri mos erat. Sic in Baptismo res est, esse de Ecclesia Christi. Sacramentum, in aquam cum sacris uerbis tinctio. In Eucharistia res est, ex fide gratiarum actio pro Christo à Deo nobis tradito, & p peccatis nostris crucifixo. Sacramentum autem, panis & uini cum sacris Domini uerbis exhibitio. Cum ergo ista in omni sacramento concurrant, fit ut sacramentis nomen rerum, quarum signa sunt, detur. Hinc circumcissio foedus uocatur, cum foedus esset, gentem istam ex Abraham prognatam, fore peculiarem populum Dei. Huius autem foederis signum ac ueluti
sigillum

sigillum externum erat circumcisio. Agnus uocatur transitus, cum transitus esset ea præteritio qua percuciens angelus trucidatis Aegyptijs, Israëlẽ præteribat, agnus autem eius præteritionis signum externum erat. Nec iniuria signis rerum nomina tribuunt, propter significationẽ & analogiam: Cum enim circumcisionis signum eis dabatur qui de populo Dei essent, iam signum istud significabat rem, puta, esse hunc de populo Israëlítico qui circūcisus esset. Nam in cunctis cerimonijs ac ritibus hoc uulgare est, ut signa & cerimonix nomina accipiant rerum quarum signa sunt. Testamentum uocat, scri- *simile.*
ptum & instrumentum. At res ipsa quæ testamento legatur & addicitur, puta pecunia, aurum, argentum, uestis, suppellex, domus, ager, immò uniuersa hereditas siue ex asse siue ex parte, ea inquam res testamenti est. Scriptum uerò, istarum rerum signum & cõfirmatio, nam legatio ipsa omnino antecessit, & in testante perfecta fuit protinus ut ista legaturũ spopondit ac decreuit. Huius autẽ decreti signum, quo alijs quoq; legantis uoluntas pateat, scriptum est, in quo legata ex nomine continentur non ipsa legata, adhuc tamen scriptum testamentũ uocatur, cum id sit, res cum uoluntate legantis addicta. Cla- *simile.*
ues cum regnum adeunti principi aut imperatori offeruntur, deditionis signum sunt: cum ipsa deditio sit, rerum oblatio ac permissio. At clauis quantumuis res nõ sint, adhuc tamen cum dicitur, Vrbs

aut arx illa uel illa obtulit principi clauēs, intelligi-
mus aut deditiōē aut receptiōē esse factam, quæ
prius fuit decreta quàm deditiōis aut receptiōis
signum daretur. In contractibus & stipulationi-
simile. bus, conditiones res sunt contractus aut stipulatio-
nis. Earum conditionum signum est, manus iun-
xisse, unde quid stipulata manu factū esse dicimus,
quòd post istud signum minus tergiuersari liceat.
Cum ergo manuum coniunctionem, contractum
aut stipulationem uocamus, signo tribuimus rei no-
men, nam manuum cōplicatio nulla ratione potest
simile. esse contractus: sed contractus per certas conditio-
nes antea factas, res est, manuum autem cōiunctio, si-
gnum modo est contractus. At hoc signum quan-
tumuis non est res, additū tamen, rem ipsam ueluti
testimonio & confessione firmat, quo nō liceat in-
ficiari, nam aliàs inter duos, si perfidia nō esset me-
tuenda, satis esset contractus conditiones statuisse.
Ad eum modū est in sacramentis quoq; consy-
derandum. In baptismo res est, esse de ecclesia & po-
pulo Christi, baptismus sacramentum est, eam rem
significans, nempe suscipientem esse de Ecclesia, nō
quòd baptismus rem præstet, sed ut rem prius præ-
simile. stitam multitudini testetur. In Eucharistia res est, ex
fide gratias agere Dño pro beneficijs quæ nos per
filium suū redimendo præstitit. Panis & uini, sacro-
rum symbolorū, diuinis uerbis sanctificatorū sum-
ptio, eius rei sacramentū est, gratiarū ergo actio nō
est,

est, uel peccatorū remissio, uel panis & uinū Christi corpus naturale, sed ea tantummodo significat atq; in rem præsentem uelut adducit, repræsentando & contēplationi fidei offerendo. Nā si ista præstaret aut esset, iam res esset, non sacramentū aut signum. Omne aut sacramentū est signū, sicut Sententiarū quoq; Magister habet. Si ergo signū tantū rei est, res ipsa non est. Adhuc tamen cum rerū uocabula tribuimus signis, iam per hoc non transeunt in res, neq; etiā res in signa. Attamen signis uel sacramentis in oratione pro re ipsa uti, cum multa gratia coniunctū est. Qua figura post Christū Apostoli quoq; sunt usi. Quoties uocat Paulus circūcisionem, gentē suam, quod ea gens Dei esset? Quoties incredulos eodē iure præputium, quāuis præputium non esset sacramentū? Sed quoniā circūcisio sacramentū erat, quæ pro circūcisis interim, interim uerò pro ipso foedere capiebatur, & circūcisioni præputium opponitur, iam tanta est libere abutendī uocibus cum gratia potestas, ut præputium, etiam non sacramentum, pro incircumcisis ponatur. Nō quod circūcisio id esset quod circūcisi, aut præputium id quod incircumcisi. Sed quod sacramentis integrum est uti pro rerū uocabulis. Idem ad Titum sic inquit: Cum uerò bonitas & benignitas Dei saluatoris nostri adparuit, iam sanauit nos, non propter iusta opera quæ nos fecissemus, sed pro sua misericordia, per lauacrum regenerationis, &

renouationis spiritus sancti, quem liberaliter effudit in nos, per Iesum Christum saluatorem nostrum. Quis hic non uidet lauacro regenerationis tribui, quod uerè & re ipsa solius diuini spiritus est: quantumuis enim Paulus priore loco dixerit, nos renatos per lauacrum regenerationis, quò tamen adpertius intelligatur, protinus *ἐπιφύλαξις*, hoc est, expositiuum Et, subiungit & dicit, Per lauacrum renouationis spiritus sancti. An non re ipsa & uerè, spiritus sancti est regeneratio? Lauacrum ergo regenerationis cum baptisimus uocatur, an non sacramentum ueræ spiritus regenerationis nomen accipit? Quanta uerò cum gratia, cum non iam symbolum uocatur lauacrum, sed etiam spiritus diuini interna operatio & renouatio, quæ sacramento significatur, lauacrum adpellatur? Sic mutantur rerum ac symbolorum à se inuicem uocabula. Eundem sensum in Ephesiorum epistola, sed densiore atque abstrusiore tropo extulit. Vt sanctificaret illam mundando aquæ lauacro cum uerbo. Vt hinc nihil dicam Verbum Hebræis pro, Re, accipi: & In, poni pro Cum. Num Ecclesia alio quàm Christi sanguine lota est? Baptismalis ergo ablutio quid quàm huius principalis ac ueræ sacramentum est? Sed iuxta hæc, quis poterit hanc sermonis gratiam, uel imitari, qua sacramentum pro re ipsa cuius sacramentum signum est, posuit? Immò quis sacramenta nõ pro sacris, lætis & uenerandis rebus amplectetur,
cum

cum nobis tam sublimes res nō iam significant, ue-
rum etiam suo quodā modo oculis ac sensibus sub-
ijciant? Cum em̄ uel infans uel catechumenus, do-
cetur aut rogatur diuinarum rerum confessionem,
an non iam uerbo diuina mysteria prædicantur ac
repræsentantur? Cum uerò mergitur, an non iam
mors Christi atq; adeò sepultura ipsa ante oculos
ponitur? cum emergit, an non resurrectio? Cum in
cœna Domini, mors eius adnunciatur, non modo
præeuntis sermone, sed fidelis animi læta gratula-
tione, an non diuina liberalitas exponitur, & cum
gratiarum actione in memoriã reuocatur? Cum ue-
rò panis & uinum, quæ ipsis Domini uerbis conse-
crata sunt, simul fratribus distribuuntur, an nō iam
totus Christus uelut sensibiliter (ut etiam, si uerba
requirantur, plus dicam quàm uulgo solet) sensibus
etiam offertur? Sed quomodo? an ne corpus ipsum
naturale, manibus & palato tractandum? Minime,
sed animo offertur istud contemplandum, sensui
uerò sensibile eius rei sacramentum. Liberius enim
ac expeditius agit mens cum à sensibus quàm mini-
mum aliò uocatur. Cum ergo & sensibus obijcitur
quod simillimum est ei quod mens agit, iam nō le-
uis est sensuū opitulatio. Adde, quòd non est infi-
mi momenti, quòd ea signa sic à Christo ipso sunt
instituta, ut etiam analogia sua, plurimum polleant
ad inducendum in rem fide & contemplatione præ-
sentem. Quo fit, ut quando quidem ad hoc instituta

*Sacramenta res
suo modo etiam
sensibus repræ-
sentant.*

*Sacramenta ad-
iuuant contem-
plationem.*

sunt sacramēta ut sensibilibiter doceant, mōneant, & delectent, nō minus quā externa oratio, ut rerum quarum signa sunt, quæq; ipsa uera sunt animi refectio, nomen sortita, uehementius animū inflāment, quā si quis citra ista, quantumuis religiose diuina beneficia recolat. Et cū hæc sic se habeant, factū quoq; est, ut doctissimi ac sanctissimi homines, sacramentis, nec iniuria, creberrime p̄ rebus quarum sacramenta & signa sunt, uterentur. non ignari cui quidq; accepto ferendū esset. Vt in superiore exemplo Pauli, de mundatione per lauacrū aquæ cū uerbo, manifeste patet. Solus enim Christi sanguis est, qui ad arā crucis allatus, & ad quatuor cornua orbis oblitus, & ad basim totius terræ fusus mundum expiauit. Adhuc tamen ista cum recolunt, sacramentis non tantum ante oculos ponuntur, sed in mentē usq; penetrant. Verum, quo duce? Spiritu, nisi em̄ cum catechumenū baptizamus, fides cor illius antea occupauerit, quæ ista sic contempletur ut ea uelut presentia re ipsa habeat, iam nihil potest externa neq; adnunciatio neq; adhibitio. In baptismo infantium satis est fides parentum, aut si illa quoq; fallit, fides ecclesiæ. Immò istam fidei contemplationem non credo satis grandem esse, nisi rem ipsam tam certe ac indubitate teneat, ac si naturaliter adesset sensibus exposita. Quo factum est, ut ueteres dixerint corpus Christi uerè esse in ccena, id autem duplici nomine, cum propter istam quæ iam dicta est, certam

*Quomodo Chri-
sti corpus uerè
in ccena.*

certam fidei contemplationem, quæ Christū ipsum
in cruce propter nos deficientē, nihilo minus præ-
sentem uidet, quam Stephanus carnalibus oculis
ad dexteram patris regnantem uideret. Et adseue-
rare audeo, hanc Stephano reuelationem & exhi-
bitionem sensibiliter esse factam, ut nobis exemplo
esset, fidelibus cum pro se paterentur, eo semper
modo adfore, non sensibiliter, sed contemplatione
& solatio fidei. An enim non multi tam incon-
cussa fide sunt præditi, ut si iam ad suplicium rapi-
antur, Christum tam præsentem habeant, ut quam-
uis superne non immineat eis uisibiliter, eam ad-
paritionem nihil morentur? Tum propter natu-
ram humanam uerè à Dei filio susceptam. Urgebat
enim ueteres Marcion, hac arte, ut quandoquidem
Christianorum uulgus non diserte nouerat discrimi-
nare inter utriusque in Christo naturæ proprie-
tatem & opera, & tamen uideret inter hæc quæ-
dam esse, quæ uero corpori nulla ratione congrue-
rent, quæ tamen Marcion aut nesciebat, aut noles-
bat in diuinam naturam reijcere. Ex quo facilius
apud imperitos colligebat Christi corpus non ue-
rum ac naturale fuisse, sed spirituale, & phanta-
sticum. Cui errori ut foeliciter occurrerent patres,
coenam opponebant, in qua Christus corporis sui,
nimirum ueri & naturalis, sacramentum instituis-
set, quod corpus non spirituale aut phantasticum,
sed uerum repræsentaret. Hanc ergo ob causam,

uerè adesse Christi corpus dixerunt in cœna, sed solum sacramentaliter. Et nos nunquam negauimus corpus Christi sacramentaliter ac in mysterio esse in cœna. Tum propter fidei contemplationem, tum propter symboli, ut diximus totâ actionem. Quæ nostra declaratio & expositio apud Tertullianum nullo labore deprehenditur.

Cum igitur omnis ista præsentia, nihil sit sine fidei contemplatione, iam fidei est, ista esse aut fieri præsentia non sacramentorum. Quantumuis enim sensum compeſcant & adducant aliquo modo, ad reuerentiam rerum quæ geruntur, adhuc tamen nihil possunt ancillæ istæ nisi heri fides prius in pectoris solio imperet ac regnet. Quibus constat sacramenta non iustificare aut gratiam facere posse, nec scimus enim aliam iustificationem quàm fidei. Sequitur etiã, quòd gratia non est sacramentis alligata. Id quod nulla eget probatione: nam si esset sacramentis alligata, iam quocumq; admouerentur, proderent & repararent. Cum autem id sit à uero alienum, sunt enim qui propter perfidiam iudicium sibi manducant & bibunt, iam constat, sacramentis non esse gratiam alligatam, & secundum hoc nec iustificare nec iustificationem dispensare. Sed fidem aut promissionem quæ prius adest, suis quasi fomentis incitare, atq; testari reliquis de ecclesia membris. Quæ omnia luculentiora fient cum diuini Augustini testimonia duo audiuerimus,

Augustinus

Augustinus de Trini. lib. xv. cap. xxvi. Neq̄ em̄
aliquis discipulorum eius dedit spiritum sanctum.
Orabant quippe ut ueniret in eos, quibus manum
imponerent, non ipsi eum dabant. Quem morem
in suis prepositis etiam nunc seruat ecclesia. Deniq̄
& Simon Magus offerens Apostolis pecuniam,
non ait, Date & mihi hanc potestatem ut dem spi-
ritum sanctum, sed cuiuscunq̄, inquit, imposuero ma-
nus, ut accipiat spiritum sanctum. Quia neq̄ scri-
ptura superius dixerat, Videns autem Simon quod
Apostoli darent spiritum sanctum, sed dixerat, Vi-
dens autem quod per impositionem manuum Apo-
stolorum daretur spiritus sanctus. Propter hoc &
ipse Dominus Iesus, spiritum sanctum non solum
dedit ut Deus, sed etiam accepit ut homo, propterea
dictus est, Plenus gratia. Et manifestius de illo scri-
ptum est in Actibus Apostolorum, Quoniā unxit
eum Deus spiritu sancto. Nō utiq̄ oleo uisibili, sed
dono gratiæ, quod uisibili significat unguento quo
baptizatos ungit Ecclesia. Nec sanè tunc unctus est
Christus spiritu sancto, quando sup̄ eum baptizatū
uelut columba descendit. Tunc em̄ corpus suum,
id est, ecclesiam suā præfigurare dignatus est, in qua
præcipue baptizati accipiunt spiritū sanctum, &c.

Ex his Augustini uerbis tria nobis cōsideranda
sunt. Primum, quando quidem negatur spiritus san-
ctus dari per discipulos, sed eos tantummodo pre-
cari, multo magis, neq̄ sacramentis, per ministros

*Precipue de-
monstrandi no-
ta pro Puta.*

adhibitis alligatam esse spiritus sancti collationem. Secundo, quod neque manuum impositioni, quod ipse non nego sacramentum esse, alligata fuit spiritus sancti collatio, cum enim solum orarent ut eis daretur spiritus sanctus quibus manum imponebant, iam non premittere hoc impositione manuum suarum poterant. Postremo, quod Augustinus, cum dicit, In qua precipue baptizati accipiunt spiritum sanctum. Sic omnino symbolice locutus est (Nec enim ista uoce, Precipue, sic usus est, quasi certitudinem aliquam significet, quod qui baptizantur certum sit, spiritum sanctum accipere, sed ut ea uelut indicet quomodo his uocibus fit, puta, nempe & similibus. Ad hunc sensum, ut puta, in qua Ecclesia baptizati accipiunt spiritum sanctum) ut spiritum sanctum recipere non sit baptismi opus, sed baptismus sit opus recepti spiritus sancti. Quo item respexit Franciscus Maronis cum in argumentorum adnotatione sic inquit, Secundum argumentum, quod illi qui ministrant sacramenta, si ipsa sacramenta per suam uirtutem gratiam causarent, tunc tales ministri spiritum sanctum darent. Hæc ille. Quo manifestum fit, quod quacumque ratione aut figura sermonis, opus aliud quod spiritus sancti, symbolis aut sacramentis tribuitur, metonymia fieri cum a re principali nomen ad symbolum transfertur. Ipsa enim Augustini adnotatio, quomodo Christus dudum acceperit ante baptismum spiritum sanctum, & quomodo Apostoli

Franciscus Maronis apud Romanenses hereticus iure promunciaretur.

Franciscus Maronis apud Romanenses hereticus iure promunciaretur.

stoli non dent spiritum sanctum, probant neq̄ mi-
nistri neque sacramenti esse, spiritus sancti familia-
rem cōiunctionem. Ex quo protinus sequitur sym-
bolicos nō naturales esse sermones, cum sacramen-
tis tribuitur quod spiritus est. Quod iam altero te-
stimonio fiet adpertius.

Augustinus libro Quæstionum tertio, Quæst.
lxxxiiiij. Aduertendum est quoties dicit, Ego Dñs
qui sanctifico eum, loquens de sacerdote, cum hoc
etiam Mosi dixerit, Et sanctificabis eum. Quomodo
ergo & Moses sanctificat & Dominus? Nō em̄
Moses pro Domino, sed Moses uisibilibus sacra-
mentis per ministerium suum, Dominus autem in-
uisibili gratia per spiritum sanctum, ubi est T O-
T V S F R V C T V S, etiā uisibilium sacramen-
torum. Nam sine ista sanctificatione inuisibilis gra-
tiæ, uisibilia sacramenta quid profunt? Merito autē ¶
quæritur, utrum etiam ista inuisibilis sanctificatio,
sine uisibilibus sacramentis, quibus VISIBIL-
TER HOMO SANCTIFICATUR,
pariter nihil proficit? Quod utique absurdum est.
Tolerabilius enim quisq̄ dixerit, sine illis istam nō
esse, quàm si fuerit, non prodesse, cum in ISTA
sit omnis utilitas illorum. Sed etiam hoc, Quòd si-
ne illis ista esse non possit, quomodo recte dica-
tur, intuendum est. Nihil quippe profuit Simo-
ni Mago uisibilis baptismus, cui sanctificatio inui-
sibilis defuit. Sed quibus ista inuisibilis quoniam

ad fuit p̄fuit, etiam uisibilia sacramenta perceperant,
similiter baptizati: Nec tamen Moses qui uisibiliter
sacerdotes sanctificabat, ubi fuerit ipse ipsis sacrificiis
uel oleo sanctificatus ostendit. Inuisibiliter uero
sanctificatum, negare quis audeat, cuius tanta gratia
præminebat: Hoc & de Ioanne Baptista dici pos-
test. Prius enim baptizator quam baptizatus adpa-
ruit. Vnde eum sanctificatum nequaquam negare pos-
sumus, id tamen in eo factum uisibiliter non inue-
nimus, antequam ad ministerium baptizandi ueniret.
Hoc & de latrone illo, cui secum crucifixo Dominus
ait, Hodie mecum eris in Paradiso. Neque enim sine
sanctificatione inuisibili tanta felicitate donatus est.
Proinde colligitur inuisibile sanctificationem qui-
busdam adfuisse atque p̄fuisse sine uisibilibus sacra-
mentis, quæ pro temporum diuersitate mutata sunt,
ut alia tunc fuerint, & alia modo sint: Visibilem ue-
ro sanctificationem quæ fieret per uisibilia sacra-
menta, sine ista inuisibili posse adesse, non posse p̄desse.
Nec tamen ideo sacramentum uisibile contemnen-
dum est. Nam contemptor eius, inuisibiliter sancti-
ficari nullo modo potest. Hinc est quod Cornelius
& qui cum eo erant, cum iam inuisibiliter infuso san-
cto spiritu, sanctificati adparerent, baptizati sunt ta-
men, nec superflua iudicata est uisibilis sanctificatio,
quam inuisibilis iam præcellerat. Hactenus Augu-
stinus. Quorsum attineret nunc istam Augustini
sententiam luce clariorem per partes retractare: cum
obuium

obuium sit cuiq; Augustinū olim id sensisse, quod nos hodie sentimus. Nempe, sanctificationem spiritus ueram esse sanctificationem, quæ sine externa, dum modò non contemnatur, sicut in latrone uideri est, sola sufficit ad iustificationem. Immodò externa sine illa nulla est. Quodq; externam sacramentorum iustificationem nemo contemnere debet aut negligere. Imò externam non potest negligere aut contemnere quicumq; fidem habet, cum datur occasio. Quis enim quæ charitatis sunt posthabere poterit? Charitas autem Dei & proximi, nonne gestit beneficia Dei recolere, laudare, & gratias agendo magnificare? nonne gestit pximo uinculo spiritus coniungi? & illud palàm testari? Nonne cupit ubi fidem labi senserit fulciri & in locum restitui? Id autem ubi gentium commodius, quàm in ipsa sacramentorum actione, inuenturū sperare poterit, quantum ad omnia sensibilia pertinet. Esto enim omnes creaturæ inuitent nos ad numinis contemplationē, at omnis ea inuitatio muta est. In sacramentis uerò uiua & loquens est inuitatio, loquitur enim Dominus ipse, loquuntur & elementa, atq; idem loquuntur & suadent sensibus, quod menti sermo & spiritus. Adhuc tamen hæc uisibilia omnia nihil sunt, nisi inuisibilis sanctificatio spiritus præcedat. Ut sic, ne nimis longus sim, cum omnibus aduersarijs, in hac de sacramentis & eorum uirtute controuersia, ad arbitriū aut sequestrem Augustinum reijci me pa-

tiar. Nam nihil adeo magnifice potest de sacramen-
tis dici quod ne possit offendere, dummodo sym-
bolice dicta quæ sunt, symbolice capiamus, & de-
mus gloriam Deo, non ministrorū sanctitati, non
elementorū aut sacramentorū efficaciam. Cum em̄,
ut in baptismo & Eucharistia irrefragabile est, id
quod sacramentis significat anteq̄ sacramentis uti-
mur adsit, quæ malum ratio est, sacramentis ea tri-
buere quæ antea habuimus? cū sacramenta id mo-
do quod habemus cōfiteantur, testentur & exerce-
ant. Quousq̄ tentamus spiritum Dei, in re tam ad-
perta? An non tandem admittitur ad baptismū qui
aut per fidem aut per promissionem prius Ecclesiæ
cōnumeratus est? Num nō repellitur ab Apostolo
à cœna Dñi quisquis fidē suam non explorauit an-
teq̄ conuiuiam se faciat? Frustra igit̄ erunt sacramen-
ta minime, ut dictū est. Prædicant em̄ salutē à Deo
datam, sensus huc conuertunt, & subinde fidem ex-
ercent, quam & proximo pollicentur, & ad frater-
nam charitatē trahunt. Atq̄ hæc omnia dum fiunt,
unus atque idem operatur spiritus qui inspirando
nunc citra instrumentum trahit, nunc cum instru-
mento, quò, quantum, & quem uult.

Diximus in superioribus de sanctificato & con-
secrato pane, quod nullo modo uolumus Papista-
rum sensu capi, quasi panis sit conuersus in corpus
Christi reale aut naturale. Sed in sacramentale, pu-
ta, si quotidianus panis sanctificatur per uerbum &
orationem,

orationem, multo magis ille panis qui mutatur ut sacramentale corpus Christi nunc sit, qui prius uulgaris erat, sanctificatur & consecratur ut iam diuinus panis sit ac sacer. Prorsus ad eum omnium modum quo ueteres illum mutari & sanctificari dixerunt, non quod panis substantia in substantiam corporis Christi transeat, sed quod panis sacramentale corpus Christi fiat. Quid autem sit sacramentale corpus Christi, non est cur scientibus dicam. Modò nolimus ipso sacramenti nomine rudibus imponere. Et signa finamus esse signa. Quòd si quis mihi dicat si sententiam de uirtute sacramentorum sententiæ Augustini subiiciat: quid cause est cur non redeas in gratiam cum Papistis? Respondeo, plurimum dissidii superesse. Illi enim tribuunt sacramentis, quasi alligata sit eis diuina uirtus, ut ubicunque adhibeant, operentur, hoc enim rem illis auget, ut quæ omnia Dei dona uenalia habent, imò Deum ipsum, longe carius quam ludas uendunt. Nos autem, sacramenta non conferre gratiam, dicimus, sed collatam exercere ac testari, quæ tantum emunt, quantum gratiæ habent, id autem quod prius habetur, non emitur, exercitium uerò eius à nullo potest comparari, nisi externum, quod citra internam fidei gratiam nihil est. Probet enim seipsum homo, inquit Paulus, Et non, Probet quisque alium, aut sanctificet alius alium. Hactenus de sacramentorum uirtute, nunc de Eucharistia, breuioribus agemus. His enim duobus, uelut columinis nititur Romana auaricia.

Eucharistiæ certamen, si uerbis eius fides esset, Eccius ipse diremisset. Cum dixit in mysterio edi Christi corpus in cœna, nos enim idem dicimus. Deinde dixit corpus quidem edi in cœna, sed non corporaliter. Nos iterum idem dicimus. Sed cum ille dicit in mysterio, iam dolum struit in uoce mysterij, idem facit in uoce, corporaliter. Mysterium enim non intelligit Græcis id ferè esse quod Latinis Sacramentum, ut cum ueteres dixerunt in Mysterio edi corpus Christi, intellexerunt. In mysterio, quasi dicas mysterialiter aut sacramentaliter. Nam si sic intelligeret, omnino cõcordia concinnata esset. Aequè transacta esset omnis controuersia si corporaliter acciperet p̄ naturaliter aut substantialiter. Sed cum inter uerum & naturale Christi corpus atque inter sacramentale, tertium quoddam inuenerunt, non istud spirituale quod nos edimus, uerum tale, quod non sit, quantum neq; naturale, neq; etiam sacramentale, hoc est, symbolicum & significatiuum, iam satis scio quo sese proriperent, etiam si centies cum illis congregederis. Habent enim latebras duas in quas confugiunt. Vna est, Truncũ esse qui fictũ istud suũ corpus nõ capiat. Altera, uerba hoc possunt quod sonant. Cui hoc unum obstruimus, nam priori latebræ posteriore loco obstabimus. Dicat igitur mihi, uel dæmonio isti, quo me captũ perhibet Eccius, obmutescere & exi de illo, & uideat quomodo obmutescamus, dũ ille tam impudenter mentitur,

titur, & tam impie ueritatem discerpit. Non em̄ est
cur hoc mihi neget. In humanis sum, sponsum eti-
amnum expecto, spes ueniæ adhuc in tuto est, uin-
de per charitatem hoc mihi debet. Impotentiam cau-
fari nequit, uerba em̄ possunt quod sonant. Et sunt
uerba Christi. Sed missis istis ad cognitionem cor-
poris Christi, suplici prece ad illum, ut nobis adpe-
riat, fusa, penetremus.

Cum nullis mortalium nobis est dissidium de
uerbis cœnæ, quasi uelimus ista immutata esse, ut
quidam, aut prorsus sublata, ut alij calumniantur.
Cum enim sic sonant, Hoc est corpus meum, iam
ipsum sacramentū augustius est quàm si diceremus,
Hoc significat corpus meum, ut omnino nihil ueli-
mus mutatum esse. Sublata uerò è medio, quomo-
do cupiemus, quæ ne mutata quidem uolumus? Ha-
bent ergo aduersarij nostri uerba ista, habemus &
nos. Verba ista illis inconcussa maneant, nam &
nobis im̄ota manebunt. Hoc est corpus meū quod
pro uobis dat, Et hic est sanguis meus, &c. Dicunt
aduersarij hîc præberi corpus Christi, idem & nos
dicimus. Vbi ergo dissidiū est? Hic est: Dicunt ad-
uersarij corpus Christi naturale et substantiale præ-
beri, nos sacramentale. Hinc pugna: Respondeant
igitur, an uelint uerba ista, Hoc est corpus meum,
naturaliter intelligere, aut spiritualiter, hoc est, an
corpus suum præbuerit naturaliter edendū an spi-
ritualiter, nam inter naturale siue corporale & spi-

rituale non est medium, etiam si uniuersa, creatorem
& creaturas in unum cogas, aut spiritus erunt aut
corpus. Huc ergo arenæ illos exoptulo, an scilicet
naturaliter ac corporaliter, an uerò spiritualitè præ-
buerit corpus suum ad edendum. Si dicant spiritua-
liter, iam cesserunt sententiæ & ad nos transierunt.
Si dicant corporaliter, iam negabunt sua placita.
Dicunt enim corpus edî, at non corporaliter, quæ-
quidem declinatio uerborum est non rei. Nam si
Christi corpus corporaliter & naturaliter est cor-
pus, & isti naturale corpus edunt, edunt etiam cor-
poraliter, nam aliter edere quàm est, friuolum est di-
cere. Nihil enim moror, ea quæ me ignorare adse-
uerat Eccius, corpus uerum ac reale, at non corpo-
raliter, definitiue, circumscriptiue esse in loco, & id
genus nugas, uerba querentiũ. Nos enim ad ueri-
tatis fontes recurrimus, & dicimus, Si corpus Chri-
sti finitum est, si uerè clarificatum corpus est quo-
modo & nostra erunt, iam corporaliter est, & uerè
est, eo modo quo clarificata corpora sunt. Quo-
modo igitur est, eo modo editur, si naturaliter editur.
Nam, quomodo, à naturali corpore separari nequit.
Si uerò, quomodo, ab eo separet, iam non est natu-
rale corpus, sed spirituale. Et iterum uicimus. Nam
Quomodo sit res, intellectu potest separari à re, at
re ipsa separari nequit, quicquid enim est, suæ speciei
propriũ & inseparabile habet quomodo sit, sine
quo nunquam est, nec esse potest quàm diu ea spe-
cies

*Quomodo, se-
paratur ratione
à re non uerè.*

cies manet, quicquid tandem intellectus nostri se-
parent, addant, colligant, disijciant. Quod fortasse
Eccius Sophistica seductus non intelligit. Nos au-
tem intelligimus & scimus nos uera & firma dicere,
cum testimonijs diuinæ scripturæ, tum diui Augu-
stini sententiâ fulti. Qui Christi corpus in aliquo
cœli loco ponit, propter ueri corporis modum. Si
uerum Christi corpus modum corporis sic habet,
ut in aliquo cœli loco sit positum, proprium ergo
& inseparabilem modum tribuit illi Augustinus.
Cogemus igitur qui naturale, substantiale, aut rea-
le Christi corpus naturaliter, substantialiter ac rea-
liter edere uolent, etiam corporaliter edere, secun-
dum omnia quæ inseparabiliter adsunt corpori, nã
preter istos modos uerum corpus non esset. Quod
perpetuò clamamus, sed etiã perpetuò frustra. Te-
net oclij, ignorantia, & uanæ gloriæ adfectus, hu-
manos oculos ubi superauerint, pinde ac tyrannus
liberum hominem, ut quemadmodũ ille non audet
quod uerũ est, proloqui: sic hisce adfectibus prestigia-
tus nihil uideat quod uerũ est ac infallibile. Ut non
sit ô prudentissimi Germaniæ proceres, cur cuiq̃
doctorum fidatis qui hoc sæculo in hanc cõtentionem
inciderunt. Sed Dominus exorandus est, ut
fluctuantes sistat. Satis enim uobis perspectum est,
quàm friuolas glossas, quas uerborum uersuras ex-
cogitent, qui ne uicti uideantur, nunc à diuinis lite-
ris ad patres prouocant, mox à patribus ad nuda

*Substantiale p
animali, non pro
substantia diui-
na hic debes le-
ctor accipere.*

(ut ipsi aiunt) uerba. Interrogate fidem uestrā, atq; adeò mentem & cor uestrum, & illa dicent, omnino spirituale esse quod hīc saturat. Quòd si cōfiteamini, cur dissidemus? cum nos idem & sentiamus & confiteamur? Porrò quòd sacramentum, corpus nō tantum adpellatur, sed etiam sensibilibiter repræsentat & significat, quo sensus quoq; nostri aut moneantur aut compescantur, iam nos non offendit, ut etiamsi uniuersa quæ spiritus operatur externo sacramento referantur, dum modo symbolice dicta, q̄modo patres locuti sunt, intelligamus, nihil simus succensuri. De uerbis stultum est cōtendere cum in re non dissentimus. Dudum diximus corpus Christi esse in cœna, fidei cōtēplatione, nunc quocunq; se uertāt omnes aduersarij nihil opis inuenient quo aliter in cœnam trahant. Quæ ergo iniquitas est, à clamosis & rixosis hominibus aliò trahi? Sed ut finiamus hanc quærimoniā. Exemplum breue ponemus, in quo nostra de Eucharistia sententia uelut adumbretur.

Corpus Christi
adest in cœna fidei
contemplatione.

Cum paterfamilias peregre profecturus, nobilissimum annulum suum, in quo imago sua expressa est, coniugi matrifamiliæ, his uerbis tradit: En me tibi maritum tuum quem absentem teneas & quo te oblectes. Iam ille paterfamilias, Domini nostri lesu Christi typum gerit. Is enim abiens Ecclesiæ coniugi suæ, imaginem suam in cœnæ sacramento reliquit. Sicut enim ille spei nostræ firmamentum est,
sic

sic panis homines confirmat. Et sicut uinum cor ho- *Quomodo panis
& uinum sint
imago corporis
Christi.*
minis exhilarat, sic ille desperabundas conscientias
erigit. Hanc suam imaginem sic tradidit: Hoc est
corpus meū, sacramentaliter atq; in signo, sicut an-
nulus est paterfamilias. Hoc facite in meam comme-
morationē. Gratulando, laudes & preces funden-
do ac offerendo quòd ego sponsus animarum ue-
strarum uos redemerim. Cum isthic paterfamilias
dicit, En meipsum tibi, longe plus dat quàm si dice-
ret, En tibi annulum meum, etiamsi re ipsa & corpo-
raliter sese non det, ut qui iam abiturus sit. Seipsum
aut̄ his uerbis totū, quantus quantus est in cōiugali
fide & amore; donat, quasi diceret: Nolo de fide &
amore in te solūmodo certa sis, sed de hoc quoq; q̄
totus tuus sum, & huius rei gratia Annulum istum
tibi, quem unicum ac sumū habeo, tibi do in sym-
bolum ac signum, ut quoties eum intuearis, me ue-
lut præsentem habeas, imaginem ac fidem meā reco-
las. Sic in Eucharistia, cū Homo ille nobilis abitu-
rus esset in regionem longinquam, panem ac uinū
præbens, longe uiuidius ac peculiarius sese nobis
dabat, cum diceret, Hoc est corpus meum, quàm si
dixisset, Hoc est symbolū corporis mei, etiamsi na-
turale corpus suū ablaturus ac cælo illaturus esset.
Nihilo tamen minus sese totum quòd ad fidem &
gratiā p̄tinet his uerbis donat, quasi diceret, Nunc
in mortē pro uobis eo, paulò post ex integro hinc
migraturus. At nolo de amore & cura in uos mea

ambigatis. Totus uester sum, quantus quātus sum.
In cuius rei testimonium, huius meæ traditionis ac
testamenti symbolum uobis cōmendo, quo memo-
riam mei meorumq̄ beneficiorū excitetis. Vt cum
uobis hunc panē & hunc calycem exhiberi uideatis
in memoriali cœna, non aliter sitis mei memores, q̄
scilicet me p̄ uobis tradiderim, quā si uideretis me
coram, quemadmodum nunc uidetis, & uobiscum
conuiuari & mox ad suplicium pro uobis à uobis ra-
pi, &c. Sic inquam nos cœnā Domini splendidam
Christi præsētia habemus. At in his omnibus, an
non sacramentaliter & fidei cōtemplatione corpus
Christi præsens esse, ut semp̄ diximus, sumā totius
rei est. Vt em̄ annulus ille cōiugis uxori nō uulga-
re aurū est, sed plus q̄ uniuerſa Indiæ myrmecia: sic
& nobis hoc sacramentū, cœnæ scilicet Dñicæ cibus
et potus, omnem gustum omniū lautitiarū superat,
Et sicut annulus re ipsa maritus non est, ad præcium
tamen mariti adspirat, quòd ab illo est in perpetui
amoris signum datus, quodq̄ illum quoties inspici-
tur, repræsētat. Sic cœnæ refectio Christi corpus
naturale non est, sed in præcium ingens ascendit, q̄
ad perpetuum amoris Christi signum data & insti-
tuta est, quodq̄ illa quoties celebratur, eum, qui nos
sic amat, sic repræsētat ut mentis oculis illum nihil
quā intueamur, miremur, exosculemur. Quæ fi-
dei cōtemplatio, ut longe præciosior est quā cor-
poris illius etiam cōtractatio, contractarunt enim il-
lud

Iud in suam pernitiē multi corporaliter, sed fide nemo unquam sic contemplatus est, ut diximus, absq̄ salute: Ita hæc una cōtemplatio siue manducatio in cœna requiritur. Probare enim fidem iubet Paulus non credulitatem aut opinionem, num non ambigamus de corporali comestione. Hic quoq̄ id nullatenus prætereundum est: Vxorem mariti annuum tantifactorum quantus est amor in illum. Sic in cœna: Christi corpus tanto præsentius est fidei cōtēplatione menti quanto maior est fides & charitas Christi. Hinc nati sunt huiusmodi sermones. Ferebatur suis manibus, non aliter puta, quàm cum sese maritus exhibebat uxori: Conuiua erat & conuiuium, is enim erat qui se sacramentaliter exhibebat, & naturaliter cum illis adsidebat & conuiuabatur. Sic inquam intelligimus hyperochas & hyperbolas de Eucharistia. Et quòd iam sæpe testati sumus, omnes huiusmodi sermones facillè feremus, dummodò quæ de spiritali manducatione dicta sunt, non carnaliter pergamus intelligere, & quæ symbolice dicta sunt, in signo, ut Augustinus quoque loqui solitus est, intelligamus.

Porrò quod ad Eccium adinet, adeò elumbis ac impotens est eius cōfutatio, ut confessio nostra defensione nihil egeat. Et ubi sui quid sperare debuissent, ibi totus friget, puta, in sollicitandis à nobis ueteribus, & euertendis argumentis. Quem enim ille risum cui non moueat, cum Augustini hæc uerba,

Non enim Dominus dubitauit dicere, Hoc est corpus meum, cum signum daret corporis sui, sic exponit. Accidentia quæ sine subiecto sunt, signum sunt corporis Christi. Dico enim, Ergo accidentia sunt sacramentum, nam signum ut hic ponitur, pro sacramento accipit. Ergo Augustinus dixit Christum accidentia præbuisse discipulis, dicit enim, cum signum daret. Ergo cum ipsi dicunt, Christi corpus est in sacramento altaris, dixerunt Christus est in accidentibus. Ergo falsum est quod docent, Christi corpus scilicet sacramentum esse & rem sacramenti, nam accidentia sunt sacramentum, aut Christi corpus est illis accidens. Et huiusmodi stulta & absurda quis enumeret, quæ ad eius dicta & glossas sequerentur? Hoc quoque bellum est quod de duabus manibus, una anima rectis, Philosophus tamen nihil displiceat, adducit. Quasi uerò concedat duo corpora Christum simul habuisse, quemadmodum sunt duæ manus, nam de anima Christi quot illa simul membra regat nunquam disputauimus. Aut quasi, cum uult unam animam Christi duo simul corpora rexisse, quod impium est, duo ista secundum Eccium corpora Christi paria similiaque fuerint, perinde ac duæ manus pares sunt. Cum nos, si duo haberet corpora Christus simul, dixissemus imparia esse oportuisse, alterum morti obnoxium alterum immortale. Sed de hisce ineptiis desino disputare.

Porro de calumnijs & mendacijs, hoc dico, tot
actanta

ac tanta esse ut si ea è libro tollas, nihil futurum esse
reliqui, quod Vulcano sacrifices. quo uno dignus
est liber, etiam si quid ueri haberet, ne tanta & impu-
nita rabies, unquam in exemplum ueniret. Qualia
sunt. Vrbes me quasdam à fide domus Austriacæ
alienasse. Seditiones, Rotuuyllæ, ubi nunquam fui,
& Ittingæ, cuius causa maxime indolui, & labores
multos tuli, excitasse. Balthazarem Catabaptistam
ad errorem per epistolam traxisse, ad quem, præter
unam, in qua propter susceptum errorem acerrime
hominem accepi, nullam unquam dedi, quòd suspe-
cta semper essent mihi eius tum ingeniũ tum com-
mercium. Primo enim congressu quo ille me adiit,
narrauit quàm anxie fuerit Eccio coniunctus. Ibi
mox hominis per se arrogantis prauitatẽ hoc con-
tubernio auctiorem esse factam nihil dubitauì, un-
de illum propius nunquam admisi. Vt aliquando
per cõuitium expostulauerit mecum quasi se talem,
iniuria, negligerem. Quòd autẽ uel à baptismo in-
fantium unquam abhorruerim, uel Catabaptismũ
redoleuerim, nemo boni ac ueri amans unquam de
me dixit. Testes enim non uulgares sistere possum
qui sciunt quomodo aliquorũ lucubrationes, quas
biennio quàm Catabaptistæ prodirent, concinna-
uerant, de nõ baptizandis infantibus, oppresserim,
intra tamen amiciciam, atq; monuerim scripturarũ
sensum hac in re aliter habere. Balthazar hanc
syngrapham meam habuit, nimirum aut carnifices

eius, apud illum deprehenderunt, aut Catabaptistis ille reliquit. Exhibeant ergo qui habent, & me proditionis aut perduellionis manifestum faciant.

Eiusdem generis est, quod dicit me ueteribus Orthodoxis obrufisse quasi illi scripserint corpus Christi esse ubiq;. Quod de crucibus in Missa ad confutandum & dehortandum dixi per ἄτοπον hoc ille me definitiue dixisse adseuerat. Id ego nego & pnego. Sed quis tam stolidus sit atq; nos si pergamus mendacis hominis uniuersa mendacia recensere? Haecenus de his quæ ad doctrinam pertinent,

nam cætera quæ huius generis ille uellicat, non iam docti sed lippi & tonfores ab eius iniuria defendēt.

Ciuitatem Tigurinorū uetustissimam, id quod res priscae, & maxime Lucius Cassius Consul Romanus ab eis cæsus, iam tot sæculis prædicat, non tantum in Carolum magnum reijcit, homo rerum imperitus, uerum etiam confictis mendacijs sic coram mundo proscindit, ut pessime meritam urbem nō possit impudentius. Cū constet tam istis quàm retro temporibus nullam, nullam dico, tanta fide tot sæculis Romanum imperium coluisse. nullius etiam unius opera, maiora emolimenta ad Austriacam domum atq; adeò ad imperium ipsum redijisse. Qua in re ducum Austriæ & imperatorum diurnales ad testimoniū cito, post ueteres historias. Ea urbs, uera dico, quamuis ærarium suum in Euangelij usum, hauserit, ne unum tamen ex monasterijs

sterijs in ærarium retulit. Sed uniuersa aut manent
ad sustentationem eorum qui in monasteria insti-
tuti, uel qui doctrinæ præfecti sunt, aut in ærarium
pauperum referuntur. Nos cistam nullã habemus,
nec furari didicimus.

Proinde illustrissimi principes, uidete quò ten-
dat Papæ promachus. Romanenses uice Synodi,
nimirũ generalis, habituros comitia ista uestra ni-
hil obscure significat. Cæsarem adpertius ad arma
uocat. Quæ quò eruptura sint celsitudo uestra pro-
spiciat. Imminent undiq; pericula, sed ea omnia dis-
sipabit Dominus si ueritatem ac iusticiam manu te-
neatis. Contra ueritatem aliquid statuissse pernicies
est: Ei uerò cessisse prima salus. Hanc ut hîc cola-
mus atq; per speculum intueamur, Isthic uerò con-
templemur & amplectamur, det Deus Opt. Max.
Amen. Tiguri XXVII. die Augusti. Anno
M. D. XXX.

1887 381

OCN

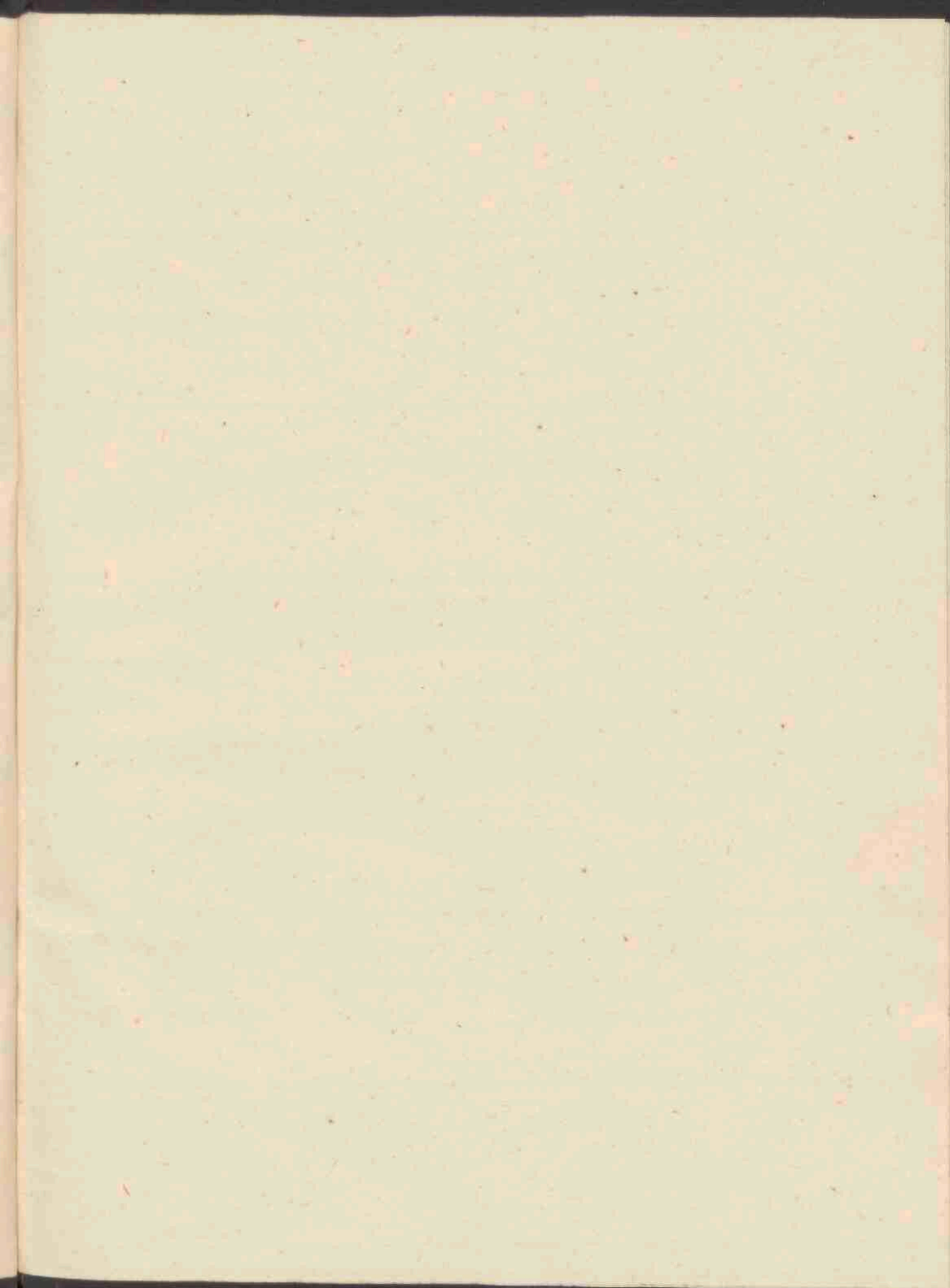
1285942109

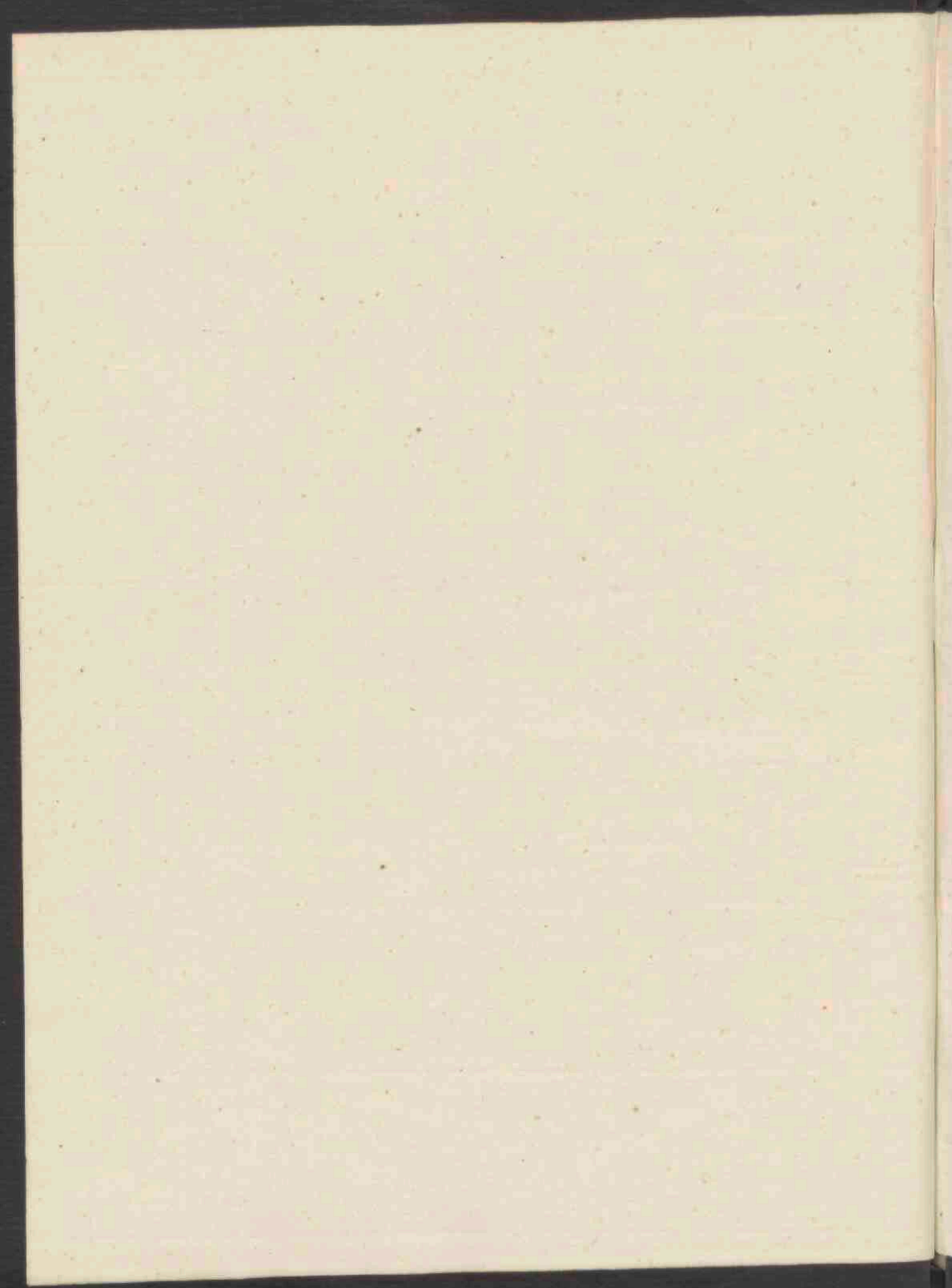
fiat in eorum rebus. Sed unum est in
ad instructionem eorum, qui in
tunc, ut qui doctores, per se
paraverunt rebus. Sed eorum
revertuntur ad istos.

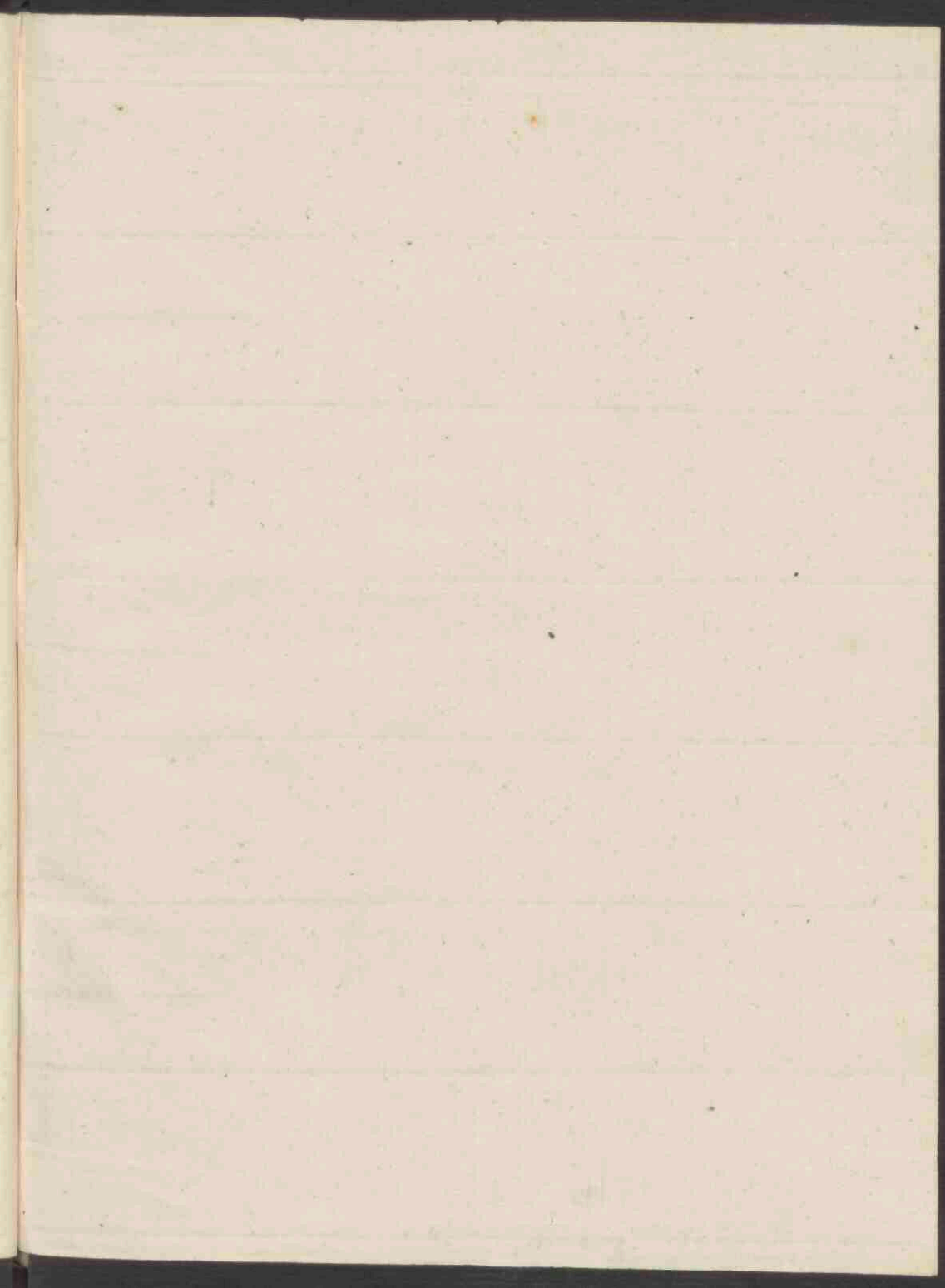
Proinde illustissimi principes, videlicet duo
deus, papa, prorsus, constantiales, hinc synodi
minimam generalis, habitus, conatus, ista, vestra
hil obsequi, dignitas, eorum, ad istos
toret. Que duo cupimus, hinc obsequi, hinc pro
spicere, hinc in, hinc per, hinc omnia
spicere, Dominus, hinc in, hinc in, hinc in
toret, conatus, hinc in, hinc in, hinc in
est: hinc in, hinc in, hinc in, hinc in
toret, hinc in, hinc in, hinc in, hinc in
templum, & ampliatum, deus, deus, deus, deus
Antem, Tiguri, XVII, die Augusti, Anno

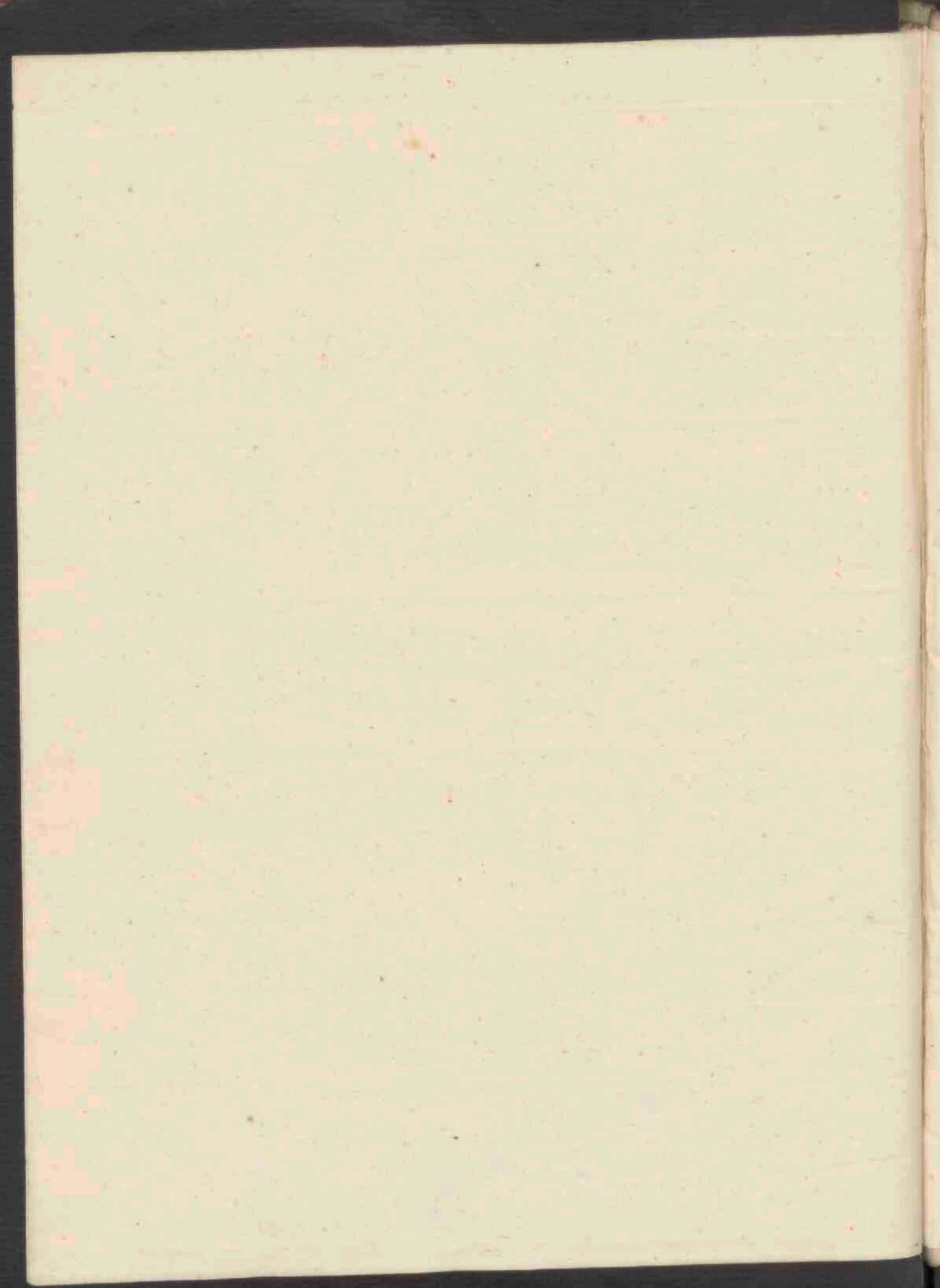
M. D. LXXX.

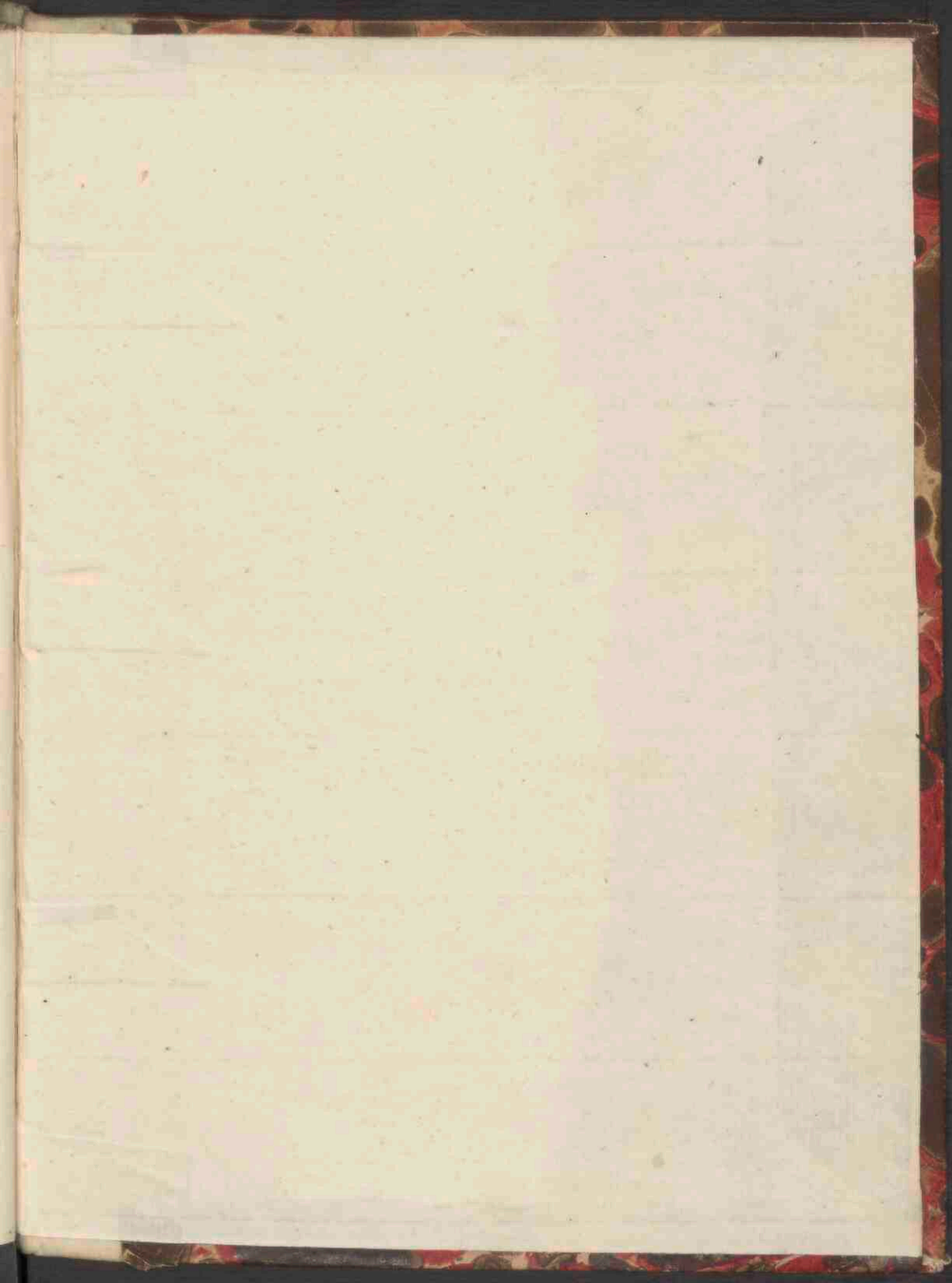
...

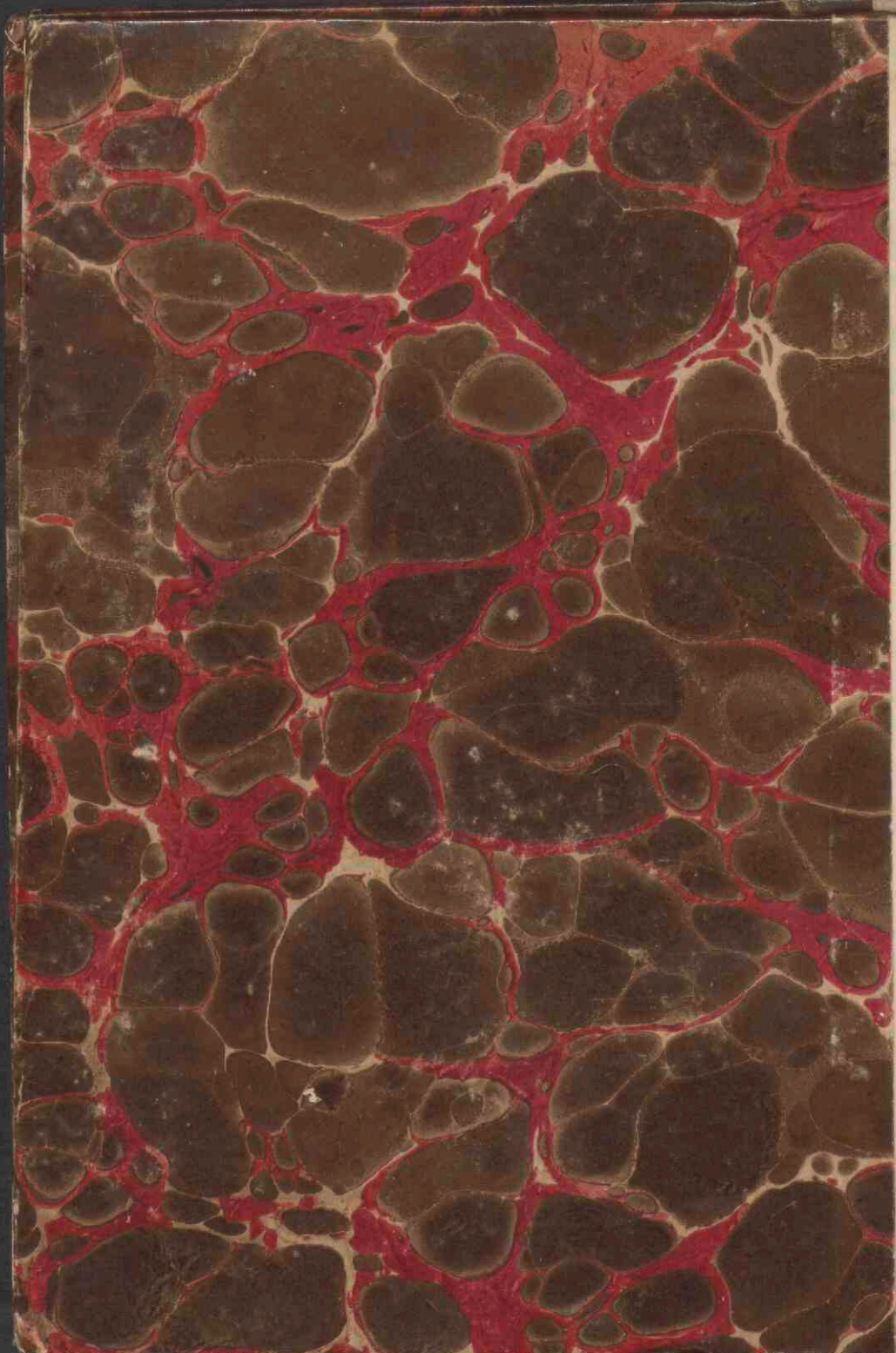

R2

E